

VIOLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE

— QUE NO S'ESTA MAI QUIET

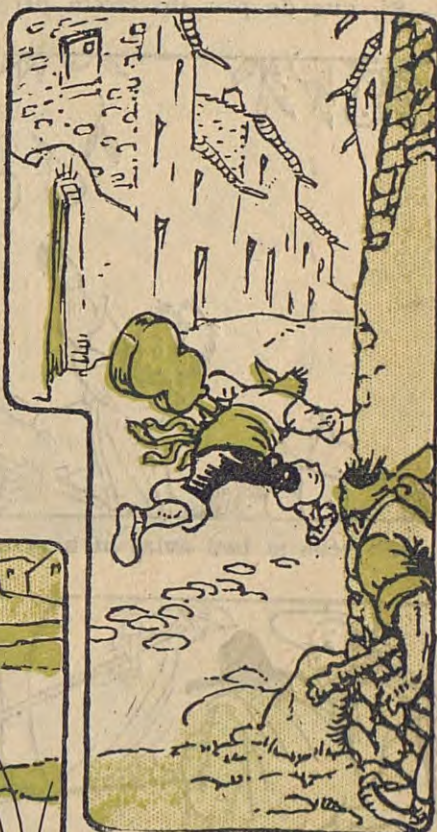
Suplement il·lustrat d'EN PATUFET

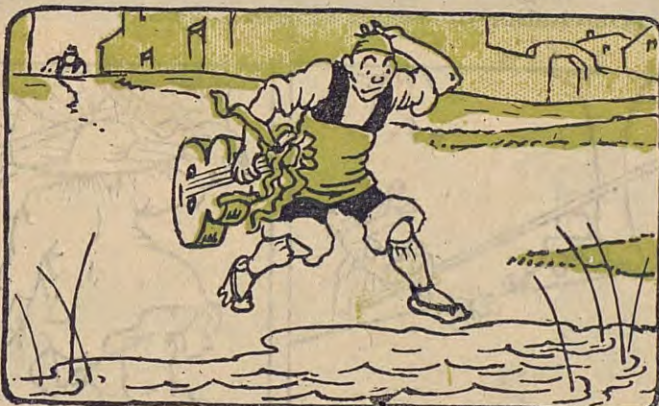
L'enamorat Ceporro està donant-li una serenata a la seva estimada, a base de guitarra, i cantant allò de: «Asómame a la ventanaaaaa...!»

Però, nois, el que surt a la finestra és el pare de la noia, dient coses tan agradoses com: «Et trencaré la carcanada» i «Ara baixo amb una estaca».

El pobre Ceporro, sabent que és capaç de fer ço que diu, determina fer l'última tocada, o sigui «tocar el dos».

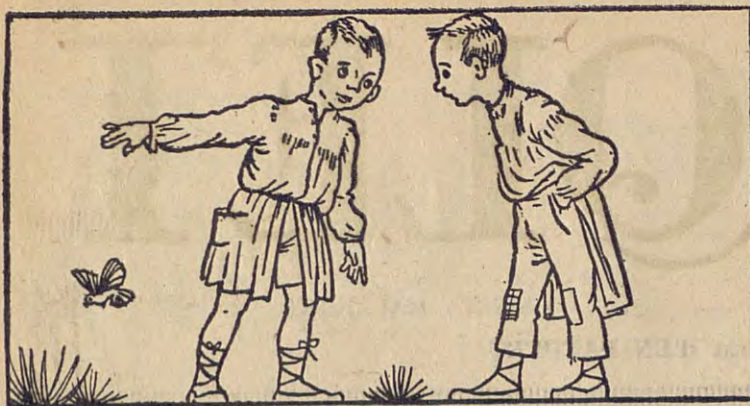
Més, ple de pànic com està, fuig en direcció de l'Ebro, que ara «s'aixeca com barrera infranquejable», deixant-lo a mercè del seu indesitjable futur sogre.

Sort que la divinitat protectora dels tontos li suggereix la idea de què la guitarra té en si principis de flotació que ben aprofitats...

...burlen a l'indesitjable futur sogre i mantenen la carcanada de l'infeliç Ceporro en tota la seva interessant integritat.

—Anirem a jugar a l'hort de l'avi Pau, eh?
—Sí, que de pas abastarem peres.

—Sí que són altes!
—Calla, ja ho arreglarem.

—Ja veus si ben aviat hi hem arribat!...

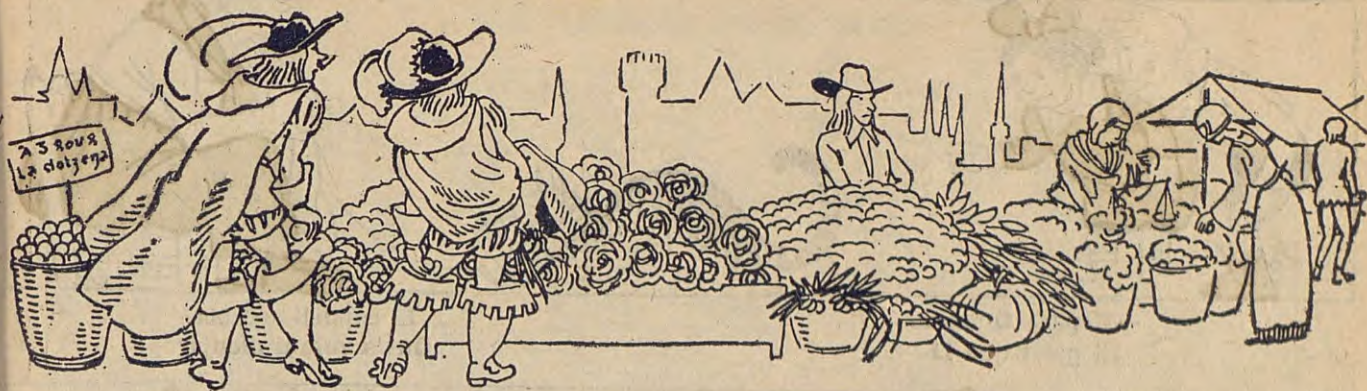
—Atanem-los-hi les peres? Mireu, vos a un cantó i jo a l'altre...

—...!!!!...

—Ai caram!... No sabia que l'avi Pau es dedicués a l'acordeó!...

En Gúdiol de Castellbisbal i en Guifre de Palautordera, proveïen diàriament de queviures, aprofitant les distraccions dels venedors i la, per a ells utilíssima moda de les botes acampanades.

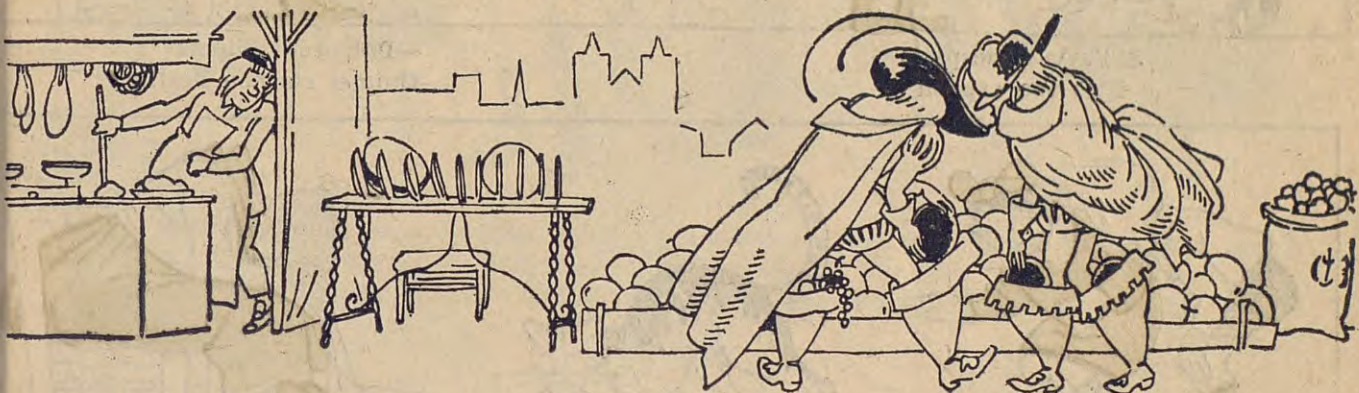
Un cop proveïts se'n tornaven tranquil·lament a casa amb el pas greu i reposat que esqueia a tan nobles cavallers...

Allà es regalaven amb bons guisats i exquisides darrerries, en la composició dels quals entrava el bo i millor de la plaça.

Però, un dia, quan ja tenien les botes gairabé curulles, tingueren una forta temptació.

Veïeren uns gemats melons i no varen poder resistir les ganes de fer-los també fonedissos. Més all que el venedor aquest cop no badava...

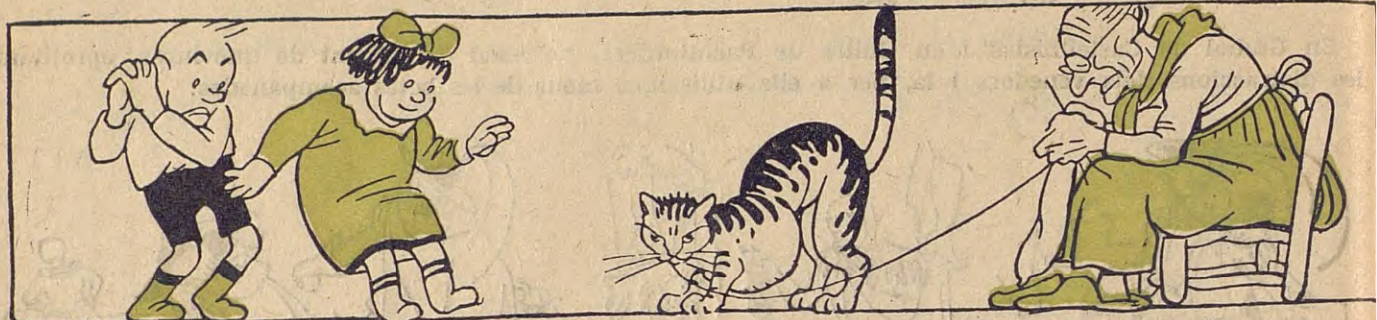

...i com que ells, els pobrets! no podien córrer puix cada cama els pesava mitja arrova... anaren a purgar a la presó les seves abominables malifetes.

—Repara Quimeta
El gatet què fa

El capdell sembla
Que's vulgui menjar

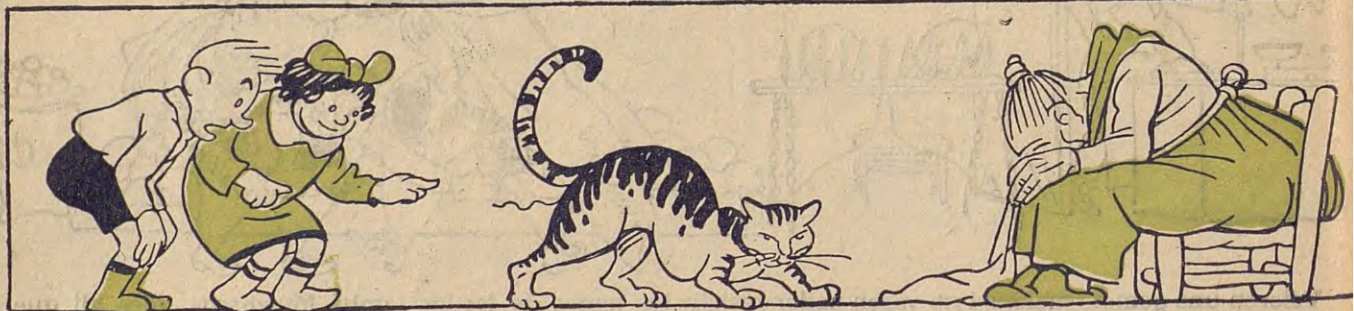
—¡Verge Santíssimal
Quimet, t'has fixat?

El capdell de l'avia
El gat s'ha empassat

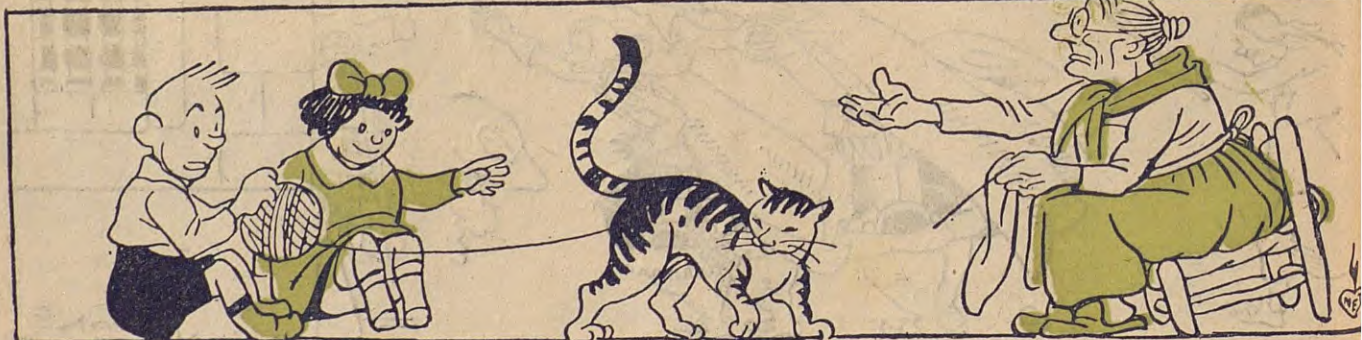
Si l'avia es desperta
I no veu capdell

—Preparat Quimeta
—Quimet ets ben llest!

Mercès la gran purga
El bon Rubinat

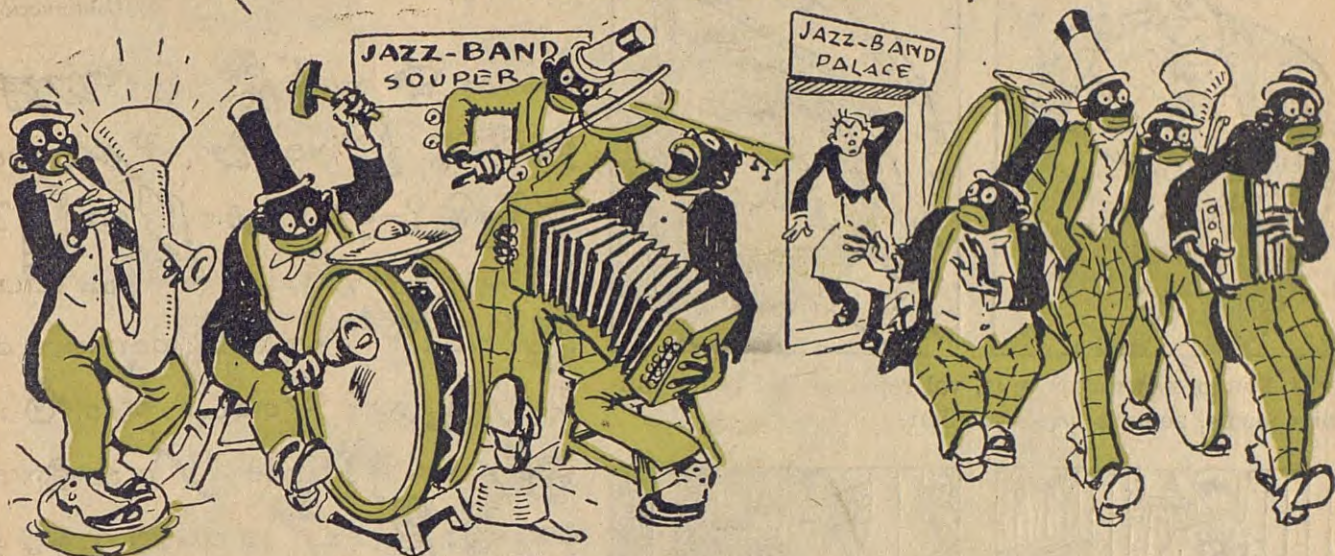
Mireu quin efecte
Més ràpit li ha obrat

I l'avia es desperta
I és fet el capdell

El pendre una purga
Evita un tropell.

UNA JAZZ-BAND ESPATARRANT

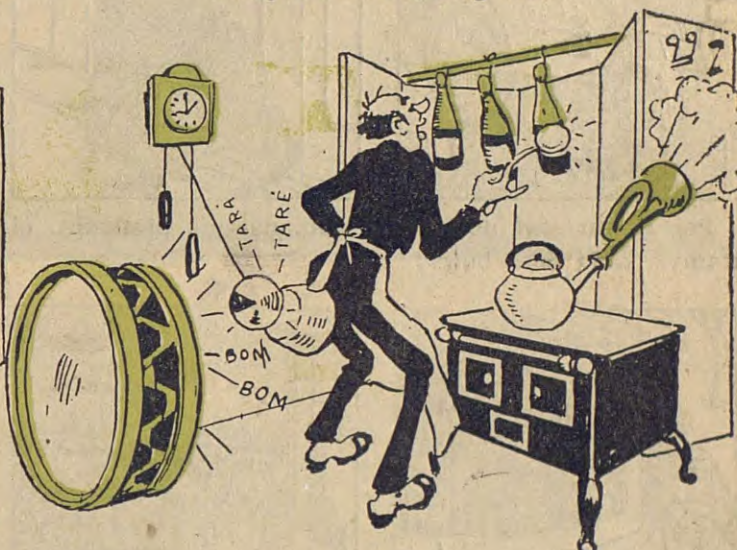

Els músics d'una de les nostres més cèlebres Jazz-Band estaven exasperats perquè dia i nit, per pocs «quartos», havien de treballar com uns negres.

I sabeu què varen fer? Tots a una, en el bo de la funció es varen declarar en «braços i morros caiguts».

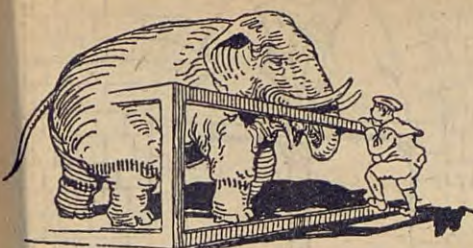
L'amo, desesperat, s'en va a la cuina amb mitges idees de lleçar-se de cap al forn, mes al veure aquell bé de Déu de pots, crida: «Estic salvat!»

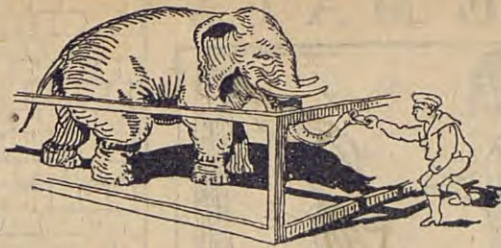
I efectivament, poc podien pensar aquells simpàtics atells que llur odiós propietari els faria representar el poc simpàtic paper d'esquirols.

I el públic que s'ho està escoltant exclama: «Es espatarrant!»

En Peret li dona a l'avi un llonguet

que li agafa amb la trompa.

Aquesta vegada el trompa és ell.

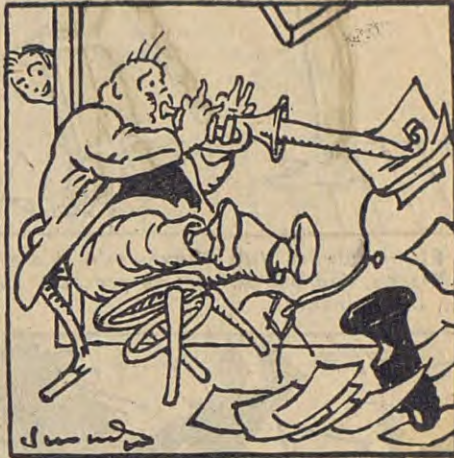
RODOLINS INCOMPLETS

La Carlota té un veí

Un mata-sogres li posa

I al rependre la lliço

A D V E R T E N C I A

Seguint el programa que ens havíem traçat, des de la setmana entrant comensaren la publicació de precioses novel·les gràfiques, (és a dir, en forma d'històries amb un dibuix cada sis o vuit ratlles). Tenim textos notabilíssims de Lola A. (aquest amb dibuixos de la pròpia autora), J. M. Folch i orres, Angel Ferran, Jordi Català, Jim-Fit i altres. També reduccions gràfiques de les obres de la literatura mundial que cal que un noi català comenci de conèixer.

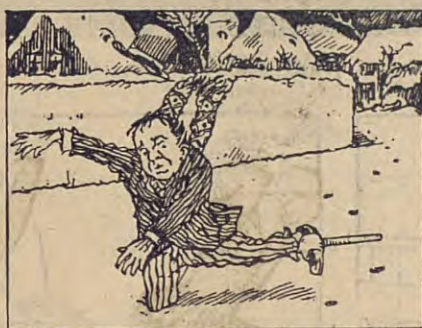
Començarem amb

LES ADMIRABLES AVENTURES D'EN MIRANIUS

d'en JIM-FIT amb ninots d'en JUNCEDA, i la setmana entrant començarà UNA EVASSIÓ CÉLEBRE text de M. T., il·lustracions d'en CORNET.

Caminaba per la neu un senyor tot fent el maco.

I distret en un forat fica la cama de «palo».

A un carboner fent carbó li va donar el gran tanto.

I sort va tenir dels bastons que li feian dar grans passos.

== GEROGLIFIC ==

Solucions a la setmana passada

A la xarada: Carretera.
Al trenca-closques: Porta les botes equivocades de peu i té una mà amb masses dita.
A la combinació: Gijón-Dijon.
Als rodolins incomplets:
La enjogassada Carlota — tira a l'olla la pilota.
A mida que es va escalfant — la pilota es va inflant.
Fins que arriba a reventar — i tot tira a rodar.

A la rondalla:
Marxa, i quan és un bocí enllà, dintre d'un bosc veu una casa molt lluny i se n'hi va anar. Arriba i surt una vella; diu: — Ahont anem, noia? — Vinch si em volen llogar. — Sí, entra. Desseguida li dona feina: la va fer anar al riu a rentar tripes am un ganivet i una burxeta. Una dona ho veu baixar i ho aplega i ho posa al damunt d'una pedra. Aquella noia

AMOR QUE MATA

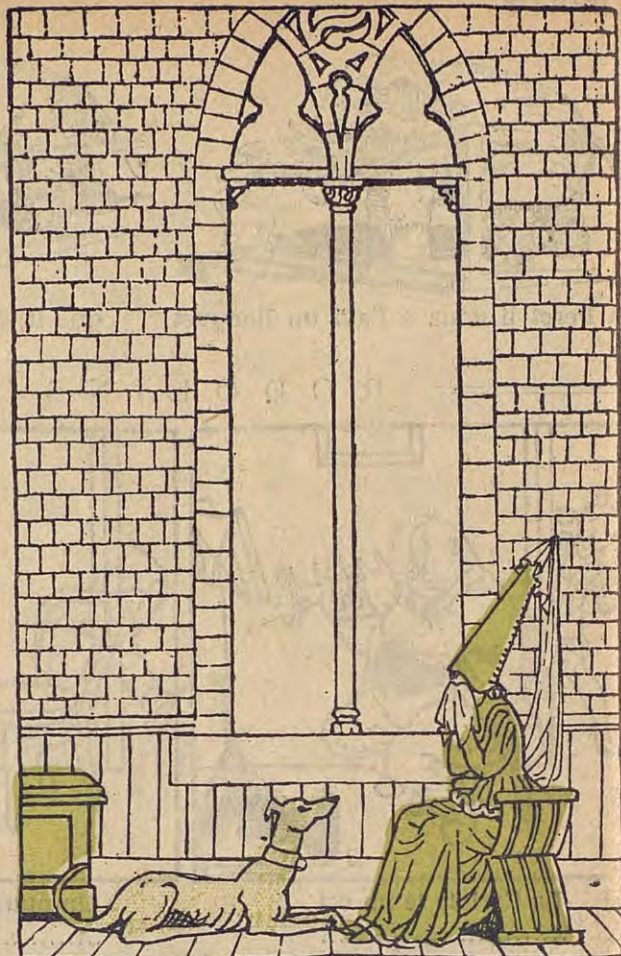
El baró de les Vuit Punxes se'n té d'anar a la guerra. La seva muller no s'ho pot acabar; és per això que el comiat és tan trist com interminable.

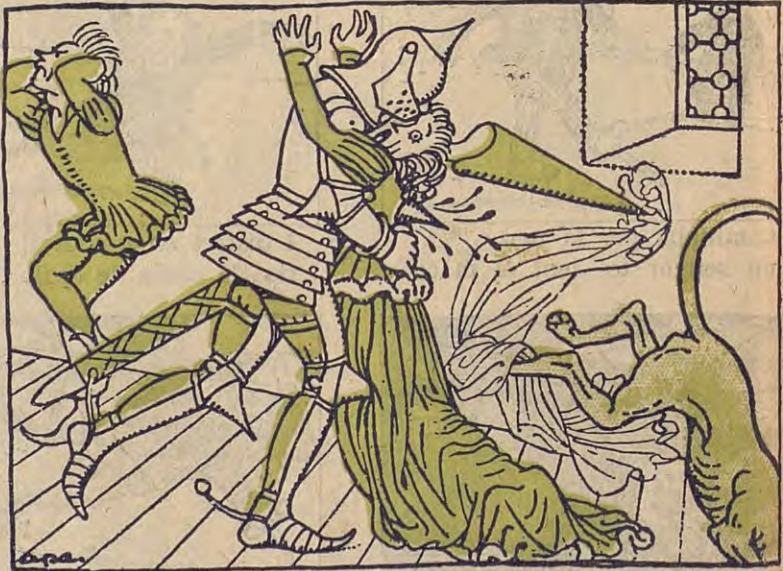
El qual es passa anys i anys matant turcs i jueus sen se parar, amb el pensament, però, constantment noat en la seva dolça muller, la gentil baronesa de les Vuit Punxes.

Per fi torna vencedor, ple de glòria i de fortuna al seu castell, ansiós d'abraçar a la tendra Griselidis, que ha estat la primera en albirar-lo des de la torra més alta del castell de les Vuit Punxes.

Dia i nit la baronesa, a la vora de la finestra, sospira pel prompt retorn del seu benvolgut marit, el valent baró de les Vuit Punxes.

La tendra Griselidis no està pas menys ansiosa d'abraçar al seu estimat baró de les Vuit Punxes. Però ambdós són tan impacients, que l'abraçada acaba tràgicament en punxa.